

opnaae denne Hensigt ved at stemme for den principale Indstilling, som er anført under Nr. 8. Den udelukker Bestemmelsen i Lovforslaget om Ophævelsen af summa appellabilis uden at stille noget Andet istedetfor. De, der derimod maatte mene, at man skal holde over summa appellabilis, men ved Siden deraf beholde Bevillingsvæsenet, de opnaae deres Hensigt ved Forslaget under § 10, som gaaer ud paa at udelukke den Passus, som staaer i Lovforslaget, med Hensyn til summa appellabilis, og derimod at sætte Noget istedet, der vedkommer en Benyttelse af Bevillingsvæsenet under visse særegne Omstændigheder. De, der endelig ere af den Mening, at summa appellabilis aldeles skal bortfalde, og som altsaa dele Anskuelse i denne Henseende med det andet Thing, de opnaae deres Hensigt gennem Lovforslaget. Med Hensyn til de subsidiaire Indstillinger, som man har gjort til § 3, og som forekomme under Nr. 9 til Nr. 14 paa Afstemningslisten, skal jeg endnu kun tilføie et Par Bemærkninger. Forslaget under Nr. 9 gaaer ud paa en tydeligere Bestemmelse af et Sted i det foreliggende Lovforslag, nemlig at have den Anachronisme, som ligger i Ordene „der allerede henhører under bemeldte Retter“; i Virkeligheden er det kun en Redaktionsforandring. Forslaget under Nr. 10 har jeg allerede berørt. Forslaget under Nr. 11 gaaer ud paa at bevirke, at Bestemmelsen om, at summa appellabilis skal bortfalde, kom til at omfatte alle Politiefager; saaledes som nemlig Udkastet nu er redigeret, medfører Constructionen, at Bestemmelsen om at udelukke summa appellabilis kun angaaer Politiefager paa Landet; det er muligt ikke Meningen med Lovforslaget, men det ligger i Ordforbindelsen, og man har nu i Forslaget under Nr. 11 villet berigtige det saaledes, at, dersom det er det Thing gik ind paa den Anskuelse, at summa appellabilis skal bortfalde, Bestemmelsen derom kan faae den Udstrækning, som den skal have ved den Forandring, som Forslaget under Nr. 11 gaaer ud paa. Minoritetens Forslag under Nr. 12 vil udelukke summa appellabilis baade i Politierets- og Brandrets-Sager; der er ikke nogen Strid mellem Medlemmerne af Udvalget om, at, hvad der gjælder om det ene Slags Sager, ogsaa bør

gjælde i det andet Slags Sager; men man har formeent tilstrækkeligt at have udtrykt dette ved Maaden, hvorpaa man har foreslaaet § 6 redigeret, og som allerede er vedtaget ved Afstemningen over § 1, idet det der kommer til at hedde om disse Brandrets-sager for Kjøbstæderne, at de skulle herefter i Tilfælde af Appel indankes for Landsoverretterne, hvor de behandles efter deres Bestaaffenhed enten som Justits-sager eller som offentlige Politiefager. Forslaget under Nr. 13 stemmer ganske overeens dermed, men det bortfalder paa Grund af den Afstemning, som har fundet Sted over § 1. Endelig er Forslaget under Nr. 14 kun af mindre Betydning, som en Redaktionsforandring.

Krabbe: Under den indledende Forhandling udtalte jeg mig for Ophævelsen af summa appellabilis i Politierets-sager, deels paa Grund af disse Sagers særegne Bestaaffenhed, som, uagtet de ofte kun angaae en ringe Mulct, dog kunne have meget vigtige Følger for den Domsfælde, deels fordi den i Lovgivningen foreskrevne Behandlingsmaade for Politierets-sager efter min Formening ikke giver Betyngelse for en nøiagtig og omfattende Undersøgelse. Dommeren skal nemlig i private Politierets-sager først forlige Parterne; derved kan det ikke undgaaes, at han kommer til at afgive en Mening om Sagen, som altid maa være mindre gunstig for den ene Part, som derfor bliver mistænkelig og tilbageholden i at meddele, hvad der kunde tjene til Sagens Oplysning. Naar Sagen ikke forliges, skal Dommeren vellede Parterne og fremstafte de fornødne Oplysninger, uden at han dog kan gaae inquisitorisk tilværks, og han har derfor kun Parternes ofte mangelfulde og tilbageholdende Forklaringer, hvorpaa han begrunde sin Dom. Men denne Betragtning er efter mit Skjønne af ikke liden Vægt, da der under Politieretterne er henlagt en Mængde Sager, af hvis Udfald den ene Parts hele Belsærd og borgerlige Agtelse kan være afhængig. Jeg vil som Exempel nævne Forordningen 9de Marts 1838, hvorefter en Fæster endogsaa kan tiltales til Fæsteforbrydelse, naar han ved Politieretten 2 Gange ikke alene er dømt til, men har indgaaet Forlig om at betale de Mulcter, som Forordningen fastsætter for saadanne Misbrug af Fæstesteds Tilliggende, som kunne medføre